

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 11146 af 27/09/2007 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-30-07 om hjælpemiddel - insuflon - insulin - diabetes - barn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500688-06

Ankestyrelsens principafgørelse C-30-07 om hjælpemiddel - insuflon - insulin - diabetes - barn

Resume:

Insuflon kunne sidestilles med det injektionsmateriale, som var nævnt i bekendtgørelsen om hjælp til anskaffelse af forbrugsgoder efter serviceloven. Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at insuflonen var en fastsiddende flergangskanyle, og at anvendelsen kunne udføres i hjemmet uden specialviden eller behov for lægelig kontrol. Endvidere lagde Ankestyrelsen vægt på, at det drejede sig om et 10-årigt barn med angst for nålestik.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 58 af 18. januar 2007 - § 112

Sagsfremstilling:

Ansøgers søn på 10 år fik konstateret insulinkrævende diabetes i januar 2005. Som følge af, at barnet havde stikangst blev der søgt om hjælp til insuflon, bedøvelsesplaster og vandskyende plaster som hjælpemiddel.

Sygehuset oplyste, at insuflon var en form for flergangskanyle, også kaldet et kateter, som blev placeret i underhudsfedtet på maven og fæstnet med plaster. Herefter blev insulinen givet i dette kateter, uden at det var forbundet med smerter eller ubehag. Man skulle således ikke stikke sig, hver gang man tog insulin. Der injekteredes gennem membranen, som kunne forblive siddende i underhuden i 3-5 dage.

Insuflon var ikke under lægelig eller medicinsk kontrol af sygehuset.

Kommunen gav ved afgørelse af 22. maj 2006 afslag på ansøgningen om insuflon med mere som hjælpemiddel. Kommunen henviste til Principafgørelse C-33-02, som den vurderede kunne sidestilles med barnets situation.

Det sociale nævn stadfæstede Kommunens afgørelse.

Nævnet lagde blandt andet vægt på, at kateteret skulle skiftes hver 2.-3. dag. Anlæggelsen og den daglige brug af insuflon ville kræve en større uddannelse/oplæring generelt, foruden bedre forståelse for steril teknik samt finere koordinerende og rolige bevægelser end teknik med injektion med nål.

Nævnet fandt således, at insuflonen måtte betragtes som et apparat, der normalt blev brugt under specielle hospitalsbehandlinger og ikke i hjemmet hos patienter med ukompliceret insulinkrævende sukkersyge.

Nævnet lagde endelig den praksis til grund, der fremgik af Principafgørelse C-33-02.

Ankestyrelsen har i forbindelse med sagens behandling indhentet en vejledende udtalelse fra Sundhedsstyrelsen. Det fremgik af denne, at insuflon var udviklet til og blev anvendt som hjælp til multiple daglige subkutane injektioner af insulin til patienter med behov for insulinbehandling.

Insuflon anvendtes kun i meget begrænset omfang som led i behandling på sygehus, og da oftest som oplæring eller i forbindelse med indlæggelse af anden årsag end diabetes mellitus (dvs. opretholdelse af en i hjemmet pågående behandling).

Der henvistes til, at der ved anvendelse af insuflon krævedes særlig steril teknik og rolige koordinerende bevægelser på linie med, hvad der krævedes ved isætning af kontaktlinser.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der kunne ydes støtte til insuflon, bedøvelsesplaster og vandskyende plaster i forbindelse med insulinbehandling, jf. servicelovens § 112.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at insuflon med dertil hørende nødvendige plastre kunne bevilges som hjælpemiddel.

Begrundelsen for Ankestyrelsens afgørelse var, at insuflon kunne sidestilles med det injektionsmateriale, som var nævnt i bekendtgørelsen om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at anvendelse af insuflon kunne udføres i hjemmet uden brug af specialviden eller behov for lægelig kontrol.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at insuflon fungerede som fastsiddende flergangskanyale, hvor igennem insulinen injekteredes.

Ankestyrelsen lagde til grund, at barnet havde insulinkrævende diabetes og derfor var omfattet af den personkreds, der var berettiget til ydelser efter hjælpemiddelbekendtgørelsens § 7.

Ankestyrelsen fandt, at ansøgers søn var berettiget til insuflon som hjælpemiddel.

Begrundelsen var, at insuflonen kunne sidde i huden i 3-5 dage, således at der kun i begrænset omfang skulle benyttes nålestik.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at barnet kun var 10 år og var angst for nålestik, hvilket indebar en risiko for, at han ikke fik den insulinbehandling, som var nødvendig.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at barnet skulle have mange daglige injektioner.

Ankestyrelsen ændrede således det sociale nævns afgørelse.